

Dečerní ticho

10. března 2014

Nezávislý deník pro lepší společnost

mafie.podsveti.cz

Mafiánský boss těsně unikl smrti

„ZPRÁVY O MÉ SMRTI BYLY ZNAČNĚ PŘEHNANÉ.“ TVRDÍ DON ANDREAS

Rychlostí préríjního požáru se před několika dny podsvětím rozšířila zpráva o předčasném skonu jedné z největších ryb pražského podsvětího rybníka. Spolehliví svědkové z místa činu tvrdí, že Don Andreas byl zastřelen jedním z bývalých mafiánů, který se vydal na cestu krvavé vendetty. Četní nepřátelé mafie zajásali, rodinní příslušníci dali do čistírny smuteční smokiny či róby a redakce VT měla již hotový nekrolog.

Podle zdroje z kruhů blízkých Donovi Andreasovi je ale tato legenda zločinu stále živá a v plné síle.

„Jak je tohle možné?“ ptají všichni pozvaní na slavnostní pohřeb. Překvapivě vitální Andreas však k okolnostem tohoto úkladu o jeho život mlčí jako příslovečný Tichý Don.

Novinářům VT se podařilo vypátrat, že neúspěšným útočником je Petr Kosejček, bývalý člen mafie, který se devět let skrýval v cizině v rámci programu pro ochranu svědků. Jeho současné místo pobytu je stejně neznámé jako jeho motivy, a tak jsme jej nemohli do data uzávěrky tohoto čísla vyzpovídat.

V podsvětí tento zákeřný čin vyvolal bouřlivou odezvu. Zdánlivé mocenské vakuum se pokusilo obsadit hned několik zájemců. Ti se ale po odhalení skutečného stavu věci nesmířili s návratem ke starému pořádku, takže znovu dojde na bílé rukavičky. Nedávné události jasně ukazují, že nyní si nikdo nemůže být jist svým životem.

-Marcus-

MAFIÁNSKÉ DESATERO

1 Vraždy s elegancí a důvtipem - každá oběť si zaslouží důstojný a dobrodružný odchod.

2 Považuj si oběti své. I po jejím skonu jí věnuj náležitou péči - vždy je poblíž nějaká cukrárna.

3 Štěstí přeje informovaným - mafiánské fórum, Google, Facebook, fotogalerie a podobné možnosti přijdou vhod. Neužívej však informace metodou nečestnou a s omertou neslučitelnou.

4 Respektuj civilní život své oběti! Ne každý šéf nebo učitelka je nadšeným mafiánským příznivcem.

5 Člověk je bytost úplatná a přirozeně podlá - většina kamarádů nebo členů rodiny tvou oběť ráda práskne a dodá ti informace, případně zprostředkuje smrtelné setkání.

6 Levá rukavička v noci pod polštářem přináší pocit bezpečí a krásné sny.

7 Ač je to neuvěřitelné, existují i lidé, kteří pro mafiánské aktivity nemají pochopení. Nech je v jejich nudném světě. Mohou být nanejvýš nepohodlnými svědky vraždy.

8 Na prvním místě vždy bezpečnost měj! Ni ze žalu nad skolem svým, tragické činy nekonej.

9 Svého vraha v úctě měj a nemstí se. Není to jeho volba, že ses mu do spárů dostal právě ty.

10 Teď neboj se, padni kvér a hurá do akce! Však na paměti stále měj, že je to vše jen hra - sice pekelná, ale andělsky by se měli bavit všichni!

ZE SPOLEČNOSTI

Neřesti v podsvětí aneb i mafiáni mají své dny...

Rodiny Bolzanů a Cordeliů opět na nože

Dva známé mafiánské rody se zase nenávidí. Po tom, co Pedro Bolzano zaparkoval svůj červený mercedes na oblíbeném místě Nikyho Cordelia, jsou prý výhrůžky na denním pořádku.

„Když jsem šel naposled kolem Cordelijské usedlosti, byli ti jejich malí spratci pěkně drzí, stěžuje si na děti svých soků ctihodný Luigi Bolzano.

„Házeli na mě hlínu a křičeli: Zvykej si!“

Don Picollo shání novou sekretářku

Důvod propuštění té bývalé? Překlepy.

„Mary je skvělá pistolnice. Umí trefit minci vyhozenou do vzduchu. S písmenky na klávesnici je to ale horší,“ vysvětluje Picollo.

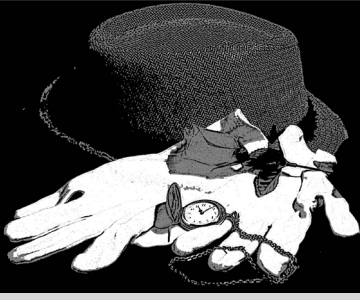
„Nemůžu si dovolit

posílat dopisy, ve kterých se píše o neomítnutelné nabídce,“ stěžuje si.

„S třiceti garnáty, které mi objednala, když jsme poslední dělali tu banku, jsem toho taky moc nezmohl,“ dodává.

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

rok se s rokem sešel, a tak opět držíte v rukou první číslo Večerního ticha.

Doufám, že Vám poskytne inspiraci pro chvíle, kdy nebudete v ruce třímát noviny, ale zbraň.

O letošní zimě se nedá říct, že by byla příliš bílá, zato následujících pár týdnů se s onou barvou někteří setkají možná dřív, než by bývali chtěli.

Tyto vyhlídky však jistě nikomu nezabrání, aby si vychutnal poslední klidné chvíle u Večerního ticha.

Příjemné čtení Vám přeje

100nožka

POČASÍ

Zítرا očekáváme krvavý výhled slunce a v následujících týdnech se dočkáme prudkého ochlazení. Vztahy mezi hráči se ocitnou na bodu mrazu, noste si s sebou proto rukavice.

Časté budou zejména přeháňky, kdy zem budou zkrápět kapky krve nebohých obětí. Nezapomeňte si proto doma deštníky. Případy rychle spadného listí budou pouze v prvních dnech, poté pouze nárazově.

-Fúrijka-

inzerce

Uklidíme po vás !!!

Expresní úklidová firma **Sodík s.r.o.** Specializujeme se na úklid skvrn od zaschlé krve, otisků prstů, mrtvol atp. Kontaktujte nás na : adzav@email.cz

ROZHOVOR

Jak se vraždilo dřív?

ROZHOVOR S MAFIÁNEM Z PRVNÍHO ROČNÍKU • JAK VYPADAL LOV PŘED OSMI LETY

Mafián, který si říkával Koza Nextra, už pověsil zabijácké řemeslo na hřebík. Vzpomínky na svoje zážitky z pražského podsvětí má však stále v paměti. Vraždilo se tenkrát stejně jako dnes?

100n: Zeptám se na úplný začátek Tvé mafiánské kariéry a to je úvodní setkání a získání prvních zakázek.

Dnes vypadá úvodní sraz jako noblí setkání, přehlídka elegantních mafiánů a tajuplných masek, ale zároveň je přísně řízen a organizován. Vstup je pod neustálým dohledem, karty jsou předem schváleny a jejich vydávání je přísně kontrolováno.

Jak vypadal úvodní sraz před osmi lety?

K.N.: Sraz prvního ročníku byl příjemně improvizovaný.

Sešli jsme se pod širým nebem nedaleko metra Vyšehrad. Kolemjdoucí lid byl sice velkým shromážděním asi 200 místy podivně oblečených postav poněkud překvapen, ale nic zlého myslím, ve své naivitě, netušil.

Kartičky se na místě vyplňovaly a doupravovaly, lepila se na ně fotka („lepídlo a nůžky s sebou“) a pak se náhodně rozdávaly budoucím mordýřům. Ti se pak se zdvihnutými límcí a naraženými klobouky kvapně rozešli po svém.

Co si ale pamatuji přesně je schíza, která mne zachvátila již na cestě domů. Pořád se mi zdálo, že mne někdo sleduje. Podivný muž šel za mnou po chodníku a když jsem přešel na druhou stranu, přešel také.

Vyvrcholilo to objevením bílé rukavičky na schodech před domem, kde jsem bydlel. Tep mi prudce poskočil. Vrah už ví, kde bydlím!

Že to byla rukavička moje, vypadnuvší z kapsy, jsem pochopil až po chvíli.

100n: Jak jsi ulovil svoji první oběť?

K.N.: Po několikerém čekání před školou, před domem i v práci se úspěšným ukázalo odlovení v autobuse. Brzy po ránu na Černém Mostě, oběť sedí v autobuse odjíždějícím do Krkonoš. Řidičovi říkám, že jsem zapomněl něco říci kolegovi, na mobilu v kapse dovytáčím číslo své oběti. A v poslední řadě už zvoní mobil, oběť šátrá v kapsách bundy, domnívá se, že volá maminka...

Vytahuji rukavičku a zkušnějším hmatem na hrdlo práci dokonávám. Poděkuji řidiči a mizím v kalném ránu.

Všemu samozřejmě předcházela rozsáhlá příprava, která začala hned druhý den po úvodním srazu průzkumem webu (zjištěn nějaký telefon a e-mail), a poté návštěvou studijního oddělení oběti - zde jsem pod záminkou získal nejen adresu přechodného a trvalého bydliště, ale i potvrzení telefonu a studijního kruhu.

100n: Jak ulovili tebe?

K.N.: V prvním ročníku mne, nevím proč, neulovili. Poté jsem hrál ještě dvakrát - jednou jsem

skonal potupně, když jsem nesl od dodavatele těžkou banánovku s knihami - na obranu nebylo ani pomyslení.

Podruhé pak byl mord ještě potupnější - přímo za pultem vlastního knihkupectví, aniž bych stačil alespoň tasit zbraň.

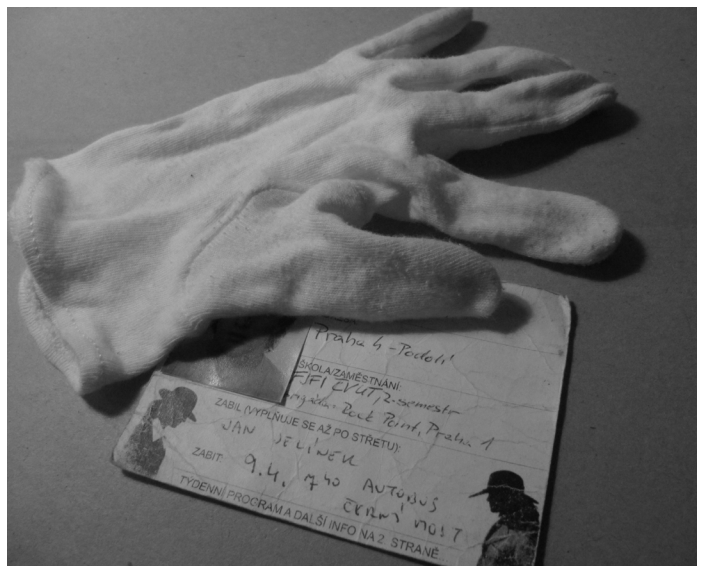
100n: Co myslíš, že je na dnešní Mafii jiné?

K.N.: I když coby mafián na penzi současné dění již příliš nesleduji, myslím, že mírným problémem je přílišná „profesionalizace“. Myslím tím to, že mafiáni jsou až nepřírozeně obezřetní, z domu odcházejí přes sklepení o hodinu dříve, používají všemožných kontaktů, podrazáctví se nebojíce. Tím je ztížen vstup nových zájemců o toto zajímavé povolání.

Pokud bych tedy sám mohl měnit pravidla hry, zkusil bych nějak vylepšit šance nováčků. Ale - dějiny již píše jiní, což zcela respektuji.

Nicméně - neodpověděl jsem na otázku úplně. Mafie myslím dozrála, což je vidět třeba i na „Večerním tichu“.

To v době našich začátků nebylo...

Vyplněno na místě. (Karta hráče z prvního ročníku)

Čtyřikrát očima oběti

Sideshow Bob popisuje čtyři události ze své mafiánské kariéry. Uhodnete, které vyprávění končí autorovou smrtí a kdy naopak nebezpečnou situaci přežil? Správné odpovědi najdete na poslední straně.

Přestřelka v muzeu

Prohlížím si výstavy v Národním muzeu. Vrah, který se proti mně před chvílí rozeběhl na chodbě, vystartoval příliš brzo a naběhl si jen před hlavěň mého kvěru. Rána jej odhodila dobrý metr ode mě, ale mám nepříjemný pocit, že jej nezabila. Jak dlouho může trvat tomu řezníkovi, než se trochu otřepe a zkusí to znovu? Čtvrt hodiny? Půl? Každopádně teď už po mě určitě zase jde. Znovu je to závod o to, kdo tasí dřív. Pečlivě obcháším každý roh a chodím přes místa s nejlepším rozhledem. Jsem skoro venku

a nic. Že by se vzdal? Zbývá jen vyjít z hlavních dveří. Rychlým krokem vyrazím. Jsem venku, už několik metrů od dveří. Za chůze se rychle rozhlédnu na jednu a druhou stranu. Nic nevidím, ale v tom za zády slyším blížícího se běžce.

Vzduch je čistý?

Sedím na brífinku starého George, který se nám snaží vtouct do hlavy, jak dělat správně byznys. Pcha! Vsaďm se, že kdyby na to přišlo, nepřelil by proti mně ani den. Zatím se cítím bezpečně, jsem zabarikádován hradbou přátel a jakýkoli vetřelec by poznal sílu mého kvěru dřív, než by se stačil zorientovat. Brífink končí, kontroluju dveře. Jasně, že ví, kde jsem, ale proti vystupujícímu davu se neprodere. Trpělivost, ještě minutku. Posílám ven bodyguarda. Rozhlíží se, vzduch je čistý. Vyrazím

ze dveří a okamžitě mi padne do oka poblíž stojící člověk s bundou přes ruku.

Kde jsou?

Přijíždím vlakem do Prahy. Jsem ve vlaku, který stává jen na hlaváku, a můj vrah to ví. Stačí si jen zajít ve správný čas na správné nástupiště... tak jednoduché to ale není. Z nástupiště jsou tři východy, pokud tu vrah je, bude tu asi se dvěma komplici. Moje jediná šance je vystoupit a ztratit se jim dřív, než se stihnou zorientovat, kde jsem, a doběhnou mě – proti davu, v němž může být vrahem kdokoli, kvér nic nezmuže. Vystupuju a hloučkem lidí se prodírám k nejbližším schodům. Jestli někde budou čekat, tak tady. Kašlu na nenápadnost, rozbíhám se a chci být co nejrychleji pryč.

Nebezpečné podzemí

Jako každý den pomalu sjíždím do hlubin metra. Stojím na eskalátoru a hlídám si, kdo se mě snaží předběhnout, stejně jako to, jestli někdo dole není zbytečně horlivý pozorovatel. Vše je v pořádku. Když budu mít štěstí, sjedu dolů akorát v okamžik, kdy přijede metro, takže jen společně s davem zvládnou nastoupit, a pak už si svou bezpečnost až do výstupu bez problémů pohlídlám. Jsem dole, metro nikde. Dobře. Hlavně nenápadně. Mízím na druhou stranu než tu, na které chci nastoupit, a kontroluju číhající individua. Zatím bez problému. Musím se ale pořád pohybovat, aby mi někdo nevpadl do zad. Procházím se po stanici, prolétám se opatrně a náhodně mezi sloupy, připraven kdykoli vystartovat k útěku. V tom zpoza nejbližšího sloupu vybíhá postava.

-SB-

RADY A TIPY

Manuál moderního mordýře

MAFIÁNSKÉ MANÝRY • JAK SE DOSTAT K DALŠÍ KARTĚ • AL CORLEONE SE DĚLÍ O SVÉ ZKUŠENOSTI

Mezi často diskutované problémy současné společnosti patří zejména stres plynoucí z přemrštěné touhy po uznání. A nejenom je tomu i v kriminální sféře, kde řada mafiánů (a to i velmi zkušených) v touze zvítězit zapomíná na slušné vychování a redukuje své oběti na pouhá čísla. Tyto oběti se pak vrací a straší své mordýře ze spaní, čímž se zejména v Praze zvyšuje míra insomnie. Tomuto jevu přitom lze předejít banální aplikací lidské slušnosti. Nepsaným pravidlem by tak mělo být pozvat svou oběť (případně vraha, záleží na tom, který z nich je něžného pohlaví) na kafe, pivo, sklenku vína či panáka (zde záleží na otrlosti zvaného). Nejenže se tak urovnají negativní pocity vznikající po vraždě, ale mohou tak vzniknout i pocity veskrze pozitivní (zde bych rád odkázal na statistické údaje

svého kolegy Dona Andrese o počtu nově vzniklých mafiánských párů).

Možná si říkáte, dobře, slušný bych byl, jak se ale dostat k tomu, abych někoho vůbec zabil?

Zde platí několik pravidel, které jsem se skromností sobě vlastní nazval Corleonna triáda.

První z jejích pilířů jsou kontakty. Jednou z největších radostí mafiána nad kartou své oběti je, když zjistí, že mají společné přátele. Těch lze pak skvěle zneužít pro vlastní vraždu. Pro ilustraci uvedu příklad z vlastní zkušenosti, jen změním jména, aby se aktéři nepoznali.

Svého kamaráda Jidáše jsem potkal před Ježíščinou školou. Poptal jsem se, zda Jézu nezná a shodou okolností jsem seznal, že je jejím spolužákem. Protože jí škola už skončila a Ježíška mi pro-

klouzla, dovedl mě až k ní domů a vylákal ji ven tak, že mě stačilo už jen natáhnout orukavičkovanou ruku. A co po mě za to všechno milý Jidáš chtěl? Bohužel časy se mění a tak jsem musel místo třiceti stříbrných zaplatit celá dvě piva...

Druhým pravidlem je vlezlost, nikoli však pojišťovnácká, ale mafiánská. Pomocí chytrých poloprad, slušnosti a úsměvů vám budou otevřeny téměř všechny dveře... A někdy za to budete odměněni tím, že se ani snažit nebudete muset.

Příklad místo slibů: Vyrazil jsem odklidit slečnu, která pracovala jako učitelka flétny ve školce. Trvalo mi snad hodinu, než jsem vymyslel, jak tam proniknout...Přijdu s růžičkou, řeknu, že jsem Flétniččin přítel, že má narozeniny a že ji chci překvapit a když se

budu tvářit dostatečně mile, možná mě dovnitř i pustí...

Realita byla trochu jiná, přišel jsem, zeptal se, zda je Flétnička uvnitř a když jsem se nadechoval ke své historce, vskočila mi paní učitelka do řeči se svým: "Jistě, vyjděte do prvního patra a první dveře vlevo..." Zaklapl jsem čelist a vyrazil vstříc mordu. Takto v retrospektivě teď začínám mít obavy o své budoucí děti...

Poslední zárukou úspěchu je schopnost vybrat si k vraždě správný čas. Po pár úspěšných i neúspěšných vraždách vám to samo přejde do krve.

Pé-řet.: Vyrazil jsem za Manažerem tak, abych jej stihl na cestě na seminář o tom, jak získat všechny peníze na světě a ani se při tom nezapotit. Bohužel jsem si nějak spletl časy a na místě jsem byl informován o tom, že seminář už skoro hodinu

trvá. Nu což, řekl jsem si, většina manažerů se určitě chová jako DiCaprio ve Vlkovi z WallStreet, nějaké to pozdvižení jim jen přijde vhod. Otevřel jsem dveře a vběhl do místnosti. Cestou za Manažerem (který samozřejmě seděl na druhé straně místnosti) jsem srazil flipchart, umělý fikus, graf propadu indexu NASDAQ a domeček z propisek a kancelářských sponek, který si stavěl jeden ze zaujatých účastníků. Manažer padl pod mou rukou, ale ostatní dvakrát nadšení nebyli, zvláště poté, co se jeden z přítomných přiznal, že samým leknutím neudržel moč.

Vyveden jsem tak byl málem ochrankou, zato o kartu bohatší...

-Al Corleone-

Pro zasmání

Chvilka poezie

Dobrá zpráva...

Mafián se vrací po práci domů v zachmuřené náladě.

„Jak bylo v práci, zlato?“ ptá se ho manželka.

„Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu,“ odpoví jí muž.

„Dobře,“ opáčí žena „chtěla bych slyšet nejdřív tu dobrou.“

„Jak chceš,“ pokračuje mafián, „ta dobrá zpráva je, že mi šéf zadal velmi důležitou práci. Až ji splním, dostanu padesát tisíc. Začínám zítra.“

„To je úžasné, zlatíčko! Už jsi o tom říkal Vinniemu? Je to přeci tvůj nejlepší přítel.“

„Řekl jsem, že mám taky jednu špatnou zprávu,“ zamručí mafián. „Vinnie je mrtev.“

„Oh můj bože, to ne! Vinnie byl tak hodný,“ nařiká žena. „Každé Vánoce posílal našim dětem dárky a tak milý člověk to byl. Kdy zemřel?“

Mafián se zahledí do podlahy a povzdechne si. „Zítra.“

V Praze v temném podsvětí,
mafiáni pijí whiskey,
mafiánky naletí
na jejich lesklé pysky.

Mafiáni, to jsou páni,
postavičky k zulibání!
Ruku v ruce se zákonem,
rukavičku tasí honem.

Na gentlemana
s rukavičkou,
pozor si dej velký.
Ve tmě černé bílá svítí,
však smrt přináší ti.

Černé brýle, černý pán,
pozor, to je mafián.
Chodí v noci po městě
a přemýšlí o pomstě.

Mafián se zlobí,
tajně pikle robí,
ve tmě se nůž zaleskne,
tvoje hlava poklesne.

inzerce

Krejčíř a syn s.r.o

Byl jste nevěrný své přítelkyni, příteli, manželce?
Zavraždil jste někoho?
Pak potřebujete právě nás! Poskytujeme falešné alibi!

Zařídíme vám vše:
Falešné letenky, suvenýry, i fotografie z vaší údajné služební cesty.
A ještě mnohem více.
Neváhejte nás kontaktovat formou sms na číslo 732 330 281.

komiks

Don Pudingo
Koktejlová párty

No to se podívejme... Ten grázl Vicinelli nás zve na koktejlovou párty.

Každý ať přinese a představi ostatním svůj oblíbený koktejl...

Vidím to na Molotov.

Správné odpovědi z článku Čtyřikrát očima oběti na str. 3: přežil, nepřežil, přežil, nepřežil

MAMA SALLY RADÍ

Ne všichni podsvětní žilvi se umí vypořádat s tím, co na ně osud přichystal. Vybíráme jeden ze zoufalých dopisů, na které minulý rok odpovídala utěšitelka všech zoufalých mafiánů, Mama Sally.

Milá Sally,
mám jeden problém, který mi hrozně komplikuje život, když jdu lovit. Myslím, že jsem chorobně slušný. Vrátnice škol jsou pro mě tím pádem nepřekonatelnou překážkou. Nedokážu prostě udělat nic jiného než pozdravit a zeptat se, zda můžu jít dál. No a pak je to problém, protože z okýnka vrátnice zpravidla vylétne otázka „A za kým jdete?“

Zkoušel jsem to různě, naposled například: „Jdu za kamarádkou, má zrovna přestávku.“

Jenže můj problém je, že taky na všechno odpovím, že jo. Takže když se mě vrátňý zeptal, proč jí třeba nezavolám, ať přijde dolů, vyklouzlo mi „Ona mě totiž nesmí vidět... ehm, nečeká mě.“

„Ona mě totiž nezná, víte?“ snažil jsem se to zachránit. Pak mě napadlo, co se říká, že spousta lidí prý ví, o co jde, a takový vrátňý po zmínce o Mafii spiklenecky zamrká, vykřikne Ahá! a ochotně se vším pomůže.

„Jdu ji totiž ulovit, víte?“ zašeptal jsem významným tónem. Vrátný sice zamrkal, ale spíš jako by nemohl věřit svým uším, a jeho Ahá! znělo sice taky významně, ale úplně blbým způsobem. Těch lidí, kteří vědí, o co jde, asi zas tak moc není.

To můj kamarád Józa je mnohem šikovnější. Jednou mě vzal na lov a to jsem teda koukal, jak se dostal přes vrátnici. Na otázku, kam jde, vůbec nereagoval, a místo toho začal s vrátňým konverzovat. Během dvou minut stihl probrat počasí, politiku, cenu másla a zdravotní potíže psa onoho vrátňého a když se pak tento otočil, aby ukázal mušli, kterou si přivezl z Chorvatska, Józovi se povedlo proběhnout vrátnicí, úspěšně přeslechnout školníkovu poznámku o pantoflích a vysprintovat po schodech nahoru. To já bych se určitě zasekl už u toho rozlitého kýble, a než bych se stihl uklízečce omluvit a pomoci jí vytřít rozlitou vodu, vrátňý by mě našel a vyvedl. Kdežto Józa si vystačil s elegantním „sry“ a zmizel v druhém patře.

Jak bych se té své slušnosti, která mi tak komplikuje lovy, mohl zbavit? Máš pro mne nějakou radu?

P. K.

Milý P. K.,
nenech se zvykat špatnými příklady svých kamarádů. Dobrou vlastností každého mafiána je především slušnost! Teprve za ní se skrývá síla zbraní. V každém případě, i když se může zdát, že nevede k cíli, zejména při dostávání se do škol je slušnost rozhodně na místě.

Taky je to každý rok opakováno na úvodním srazu, nebo ne?
P. S.: Neptal ses svého povedeného kamaráda, zda byl potom s rozloženou uklízečkou, školníkem a vrátňým v zádech dostatečně nenápadný?

Tvá Sally